

אחרות, ונפרדים לשתי אמות
אחרות, שהם עמוז ומואב. וכלם
נקראים נפש חיה. וכמה חדרים
סתומים אחרים והיכלות אחרים
בכל פנה ופנה, ומתם יוצאות
רוחות להפריד לכל אותם הגרים
שמתגירים, ונקראים נפש חיה,
אבל למינה. וכלם נכנסים תחת
כנפי השכינה ולא יותר.

אבל נשמת ישראל יוצאת מתוך
הגוף של האילן ההוא, ומשם
פורחות הנשמות לתוף הארץ הזו
לתוף מעיה לפני ולפנים, והסוד -
(מלאכי א) כי תהיו אתם ארץ חפץ.

ועל זה ישראל בן יקיר שהמו
מעיה עליו, ונקראים (ישעיהו מו)
העמוסים מני בטן, ולא מהכנפים
החוצה. ועוד, לגרים אין חלק
באילן העליון, וכל שפן בגוף
שלו. אבל החלק שלהם הוא
בכנפים ולא יותר, והגר תחת כנפי
השכינה ולא יותר. גרי הצדק הם
ששורים שם ונאחזים, ולא לפנים,
כמו שנתבאר. ומשום כך תוצא
הארץ נפש חיה למינה. ולמי?
בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה.
כלם שואבים נפש מהחיה ההיא,
אבל כל אחד למינה פראוי לה.

מצוה תשיעית - לחן את העניים
ולתת להם טרף, שפתיב נעשה
אדם בצלמנו כדמותנו. נעשה
אדם - משתף, כלל של זכר
ונקבה. בצלמנו - עשירים.
כדמותנו - עניים. שהרי מצד הזכר
עשירים, ומצד הנקבה עניים. כמו
שהם בשתפות אחת וזה חס על
זה, וזה נותן לזה וגומל לו חסד,
כך צריך אדם למטה שיהיו עשיר
ועני בחבור אחד, ולתת זה לזה
ולגמל חסד זה לזה.

לְיִשְׂרָאֵל לְאַעֲלֵא לֹוֹן לְגוֹ אֶפְסֹדְרִין אֲלִין.
וּתְחֹות גְּדַפָּא שְׁמַאלָא אִית תְּרִין אֶפְסֹדְרִין
אַחְרַנִין וּמִתְפָּרְשָׁן לְתִרִין אוּמִין אַחְרַנִין
דְּאַנּוּן עֲמוּז וּמוֹאֵב. וּכְלֵהוּן אֶקְרוּן נֶפֶשׁ
חַיָּה. וּכְמָה אֲדִרִין סְתִימִין אַחְרַנִין וְהִיכְלִין
אַחְרַנִין בְּכָל גְּדַפָּא וְגְדַפָּא. וּמִנִּייהוּ נִפְקוּ
רוּחִין לְאַפְרָשָׁא לְכָל אַנּוּן גִּיּוּרִין דְּמִתְגִּירִין.
וְאֶקְרוּן נֶפֶשׁ חַיָּה, אֲבָל לְמִינָהּ. וּכְלֵהוּ
עָאֲלִין תְּחֹות גְּדַפּוּי דְּשְׁכִינְתָּא וְלֹא יִתִיר.

אבל נשמתא דישׂראל נפקא מגו גופא
דהוא אילנא, ומתפן פרחין נשמתין
לגו האי ארץ גו מעהא לגו לגו. ורזא (מלאכי
א) כי תהיו אתם ארץ חפץ. ועל דא ישׂראל
בן יקיר דהמו מעהא עליה ואקרוון (ישעיהו מו)
העמוסים מני בטן ולא מגדפין לבר. ותו
(דף יג ע"ב) גיורין לית לון חולקא באילנא
עלאה כל שפן בגופא דיליה. אבל חולקא
דלהון בגדפין איהו ולא יתיר. וגיורא
תחות גדפי שכינתא ולא יתיר גירי הצדק
אנון דתמן שראן ואתאחדן ולא לגו כמה
דאתמר. ובגין כך תוצא הארץ נפש חיה
למינה. ולמאן, בהמה ורמש וחיתו ארץ
למינה כלהו שאבין נפש מההיא חיה,
אבל כל חד למינה פדקא חזי לה:

פקודא תשיעאה למיחן למספני ולמיהב
לון טרפא. דכתיב נעשה אדם
בצלמנו כדמותנו. נעשה אדם, משותפא
כלל דכר ונוקבא. בצלמנו, עתירי.
כדמותנו, מספני. דהא מסטרא דדכורא
עתירי, ומסטרא דנוקבא מספני. כמה דאנון
בשותפא חדא. וחס דא על דא, ויהיב דא

לדא וגמיל ליה טיבו, הכי אצטרף בר נש לתתא למיהוי עתירא ומספנא
בחבורא חדא, ולמיהב דא לדא ולגמלאה טובא דא לדא.